

Guds doms stund är kommen - nummer ett

Domen över de levande och den profetiska betydelsen av 11 september

Jeff Pippenger

2024-12-18

Under ganska lång tid, faktiskt ända från omedelbart efter 11 september, har vi konsekvent undervisat att de levandes dom började den 11 september. Vi förstod detta faktum utifrån en mängd bibliska vittnesbörd, vilka bekräftade det från helt olika håll. Sedan juli 2023 har vi förstått ännu fler detaljer om de levandes dom, som började den 11 september, jämfört med de detaljer som upptäcktes kort efter 11 september. Varför började de levandes dom den 11 september? Vad är den bibliska domen över de levande?

I den första kapitlet i Uppenbarelseboken är det främsta kännetecknet som anges för Kristus att han är Alfa och Omega, Begynnelsen och Änden, den Förste och den Siste. Han ger ett exempel på just denna egenskap i sin karaktär när han befälde Johannes att skriva ned det som var, och därigenom skulle Johannes också skriva ned det som skulle komma. Jesus framställer alltid slutet genom begynnelsen. Det är den han är.

Bibeln identifierar Jesus som Ordet. Bibelns första bok, Första Moseboken, betyder "beggynnelse". Bibelns sista bok är Uppenbarelseboken, och de sanningar som först framläggs i Första Moseboken behandlas i Uppenbarelseboken. Första Moseboken är Alfa och Uppenbarelseboken är Omega, och tillsammans är de Ordet, och Ordet är Jesus, som är Alfa och Omega. Guds signatur, eller hans namn, är skrivet i varje avsnitt av biblisk profetia. Den signaturen bekräftar att ljuset i avsnittet är sanning.

Om en tolkning av ett profetiskt avsnitt inte bär Guds signatur, vilken är hans namn, vilken är hans karaktär, då är tolkningen felaktig. Det finns andra prövningar som bör tillämpas vid uttolkningen av Guds profetiska ord, men vilken prövning en människa än må tillämpa, bör prövningen vara definierad inom Guds ord. Om det inte finns några människotillverkade prövningar, finns det färre människotillverkade tolkningar. Så varför? Och vad? Är den levandes bibliska dom den som började den 11 september?

När Kristus framställer sig själv i Uppenbarelseboken identifierar Han sig som begynnelsen och änden och använder profeten Johannes för att åskådliggöra vad den egenskapen i Hans karaktär representerar. Han identifierar budskapet i hela boken som en uppenbarelse av sig själv. Han befäller Johannes att skriva ned det som då existerade i Johannes värld, och därigenom skulle Johannes nedteckna det som skall ske vid världens ände. Johannes var en av de tolv ledarna i den kristna kyrkans begynnelse, och Johannes åskådliggör därför avslutningen på den kristna kyrkan, representerad av de etthundrafyrtiofyra tusen och den stora skaran i Uppenbarelseboken kapitel sju.

Den bibliska logiken är denna: Jesus är Ordet, genom vilket allting blev skapat, Ordet som alltid har existerat hos sin Fader, och Han är också Bibeln, ty Han är Guds Ord. Det första draget i Kristi karaktär som introduceras i Guds Ords sista budskap är att Han åskådliggör slutet på en sak genom

början av just samma sak. Om denna sanning om Guds karaktär inte tillämpas i en människas studium av Bibeln, kan hon inte verkligen förstå vad de levandes dom är och varför den började den 11 september, och än viktigare, varför den nästan är över.

Som ett exempel på principen om Alfa och Omega utgör det forntida Israel en förebild för det moderna Israel, vilket är en profetisk sanning som också kan uttryckas så att det bokstavliga Israel är en förebild för det andliga Israel. Hur detta än må uttryckas, har både det forntida bokstavliga Israel och det moderna andliga Israel en begynnelsehistoria och en avslutande historia. Tre av de fyra historierna ligger i det förflutna, och vi befinner oss nu i den fjärde och sista historien.

De tre gångna historiska skeendena representerar tre vittnen om den sista generationen i jordens historia. Dessa tre gångna historiska skeenden identifierar den generation som i Uppenbarelseboken framställs som de etthundrafyrtiofyra tusen. Det finns andra profetiska historielinjer som också behandlar de etthundrafyrtiofyra tusen, men talet etthundrafyrtiofyra tusen rymmer den profetiska symboliken att de etthundrafyrtiofyra tusen är dem som profetiskt framställs genom att de tolv stammarna i det forntida, bokstavliga Israel multipliceras med de tolv lärjungarna i det moderna, andliga Israel.

Som ett annat exempel på Alfa och Omega representerar de tre änglarna i Uppenbarelseboken kapitel fjorton en begynnelse- och avslutningshistoria. Milleritrörelsen representerar begynnelsehistorien för de tre änglarna, och de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse representerar historien vid avslutningen av den tredje ängels budskap. Alfarörelsen tillkännagav öppnandet av den undersökande domen den 22 oktober 1844. Omegarörelsen tillkännagav öppnandet av domen över de levande och angav dess början till 9/11.

Ett tredje exempel på Alfa och Omega, som lätt kan bekräftas av inspirationen, är att i begynnelsen, i milleriternas alfarörelse, uppfylldes liknelsen om de tio jungfrurna bokstavligen in i minsta detalj. Syster White identifierar milleriternas historia i boken *The Great Controversy* i sammanhanget av att den liknelsen uppfylldes på den tiden. Hon lär att omegarörelsen hos de ett hundra fyrtiofyra tusen också kommer att uppfylla liknelsen om de tio jungfrurna bokstavligen in i minsta detalj. Tre korta vittnesbörd från Kristus som identifierar slutet med begynnelsen.

Vid det forntida Israels begynnelse ingick Herren ett förbund med hebréerna, såsom detta representeras av blodet på dörrposterna, vilket naturligtvis är det allra första omnämnandet av midnattsropet i Guds Ord. Dopet är en symbol för en förbundsrelation med Kristus, och Paulus lär oss att hebréerna som lämnade Egypten alla blev döpta ”i molnet” och ”i havet”. När de hade kommit bortom havet fick de manna, vilket bland annat är en symbol för sjundedagssabbaten i sammanhanget att den utgör ett prov.

”Mannat” representerar deras första prövning, och när de misslyckades i sin tionde och sista prövning, då de förkastade Josuas och Kalebs budskap, förkastade Herren dem därefter som sitt förbundsfolk och ingick förbund med Josua och Kaleb. När de slutligen gick in i det utlovade landet, hade omskärelsens rit inte utförts på de män som fötts under de fyrtio åren; ty riten hade upphört vid upproret i Kadesh och återinförts i Kadesh strax före intåget. Detta är en signatur av Alfa och Omega.

De fyrtio årens ökenvandring började med upproret mot Josuas och Kalebs budskap, och den slutade med Moses uppror då han slog på klippan och därigenom gav en oriktig bild av Guds karaktär och verk. Början av det gamla Israel åskådliggör slutet av det gamla Israel.

Vid slutet av det forntida Israel kom Jesus såsom ”förbundets budbärare” i Malaki kapitel tre för att bekräfta ”förbundet” med de många under en vecka, till uppfyllelse av Daniel kapitel nio. Såsom Förbundets Budbärare ingick Kristus förbund med den kristna kyrkan i just den historiska situation där Han gick förbi det tidigare förbundsfolket. I början av det forntida Israel som Guds förbundsfolk gick Herren förbi ett tidigare förbundsfolk och ingick förbund med ett nytt utvalt folk. Han gjorde exakt detsamma vid slutet av det forntida Israel.

Ett förbunds symbol är äktenskapet, och från Kristi födelse till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. framställer profetian en fortskridande skilsmässa mellan Gud och det forntida, bokstavliga Israel. Så när trädde skilsmässan egentligen i kraft: vid hans födelse, vid hans död, vid steningen av Stefanus eller vid Jerusalems förstörelse?

”Samtidigt sökte tillbedjare från varje nation det tempel som hade invigts åt tillbedjan av Gud. Glänsande av guld och ädelstenar var det en syn av skönhet och storhet. Men Jehova fanns inte längre att finna i detta ljuvlighetens palats. Israel hade som nation skilt sig från Gud. När Kristus, nära slutet av sin jordiska tjänst, för sista gången såg på templets inre, sade Han: ’Se, ert hus lämnas åt er öde.’ Matteus 23:38. Hittills hade Han kallat templet sin Faders hus; men när Guds Son gick ut från dessa murar, drogs Guds närvaro för evigt tillbaka från det tempel som hade byggts till Hans ära.” Apostlagärningarna, 145.

Dagen efter det triumfatoriska intåget förkunnade Kristus att judens hus var öde, och skilsmässan fullbordades. Så fullbordades skilsmässan när solen gick ned på dagen för det triumfatoriska intåget.

”Jerusalem hade varit barnet för Hans omsorg, och såsom en öm fader sörjer över en vilsegången son, så grät Jesus över den älskade staden. Hur skulle jag kunna överge dig? Hur skulle jag kunna se dig hemgiven åt förstörelsen? Måste jag låta dig gå för att fylla din missgärnings bägare? En enda själ är av så stort värde att världar, i jämförelse med den, sjunker ned i obetydlighet; men här var ett helt folk på väg att gå förlorat. När den hastigt sjunkande solen i väster skulle försvinna ur himlens åsyn, skulle Jerusalems nådatid vara slut. Medan processionen stannade på Olivbergets höjd, var det ännu inte för sent för Jerusalem att omvända sig. Barmhärtighetens ängel höll då på att fälla samman sina vingar för att stiga ned från den gyllene tronen och lämna plats åt rättvisan och den hastigt annalkande domen. Men Kristi stora kärleksfulla hjärta vädjade alltjämt för Jerusalem, som hade föraktat Hans barmhärtighet, ringaktat Hans varningar och stod i begrepp att fläcka sina händer med Hans blod. Om Jerusalem bara ville omvända sig, var det ännu inte för sent. Medan den nedgående solens sista strålar ännu dröjde kvar över tempel, torn och tinnar, skulle då inte någon god ängel leda henne till Frälsarens kärlek och avvända hennes öde? Sköna och oheliga stad, som hade stenat profeterna, som hade förkastat Guds Son, som genom sin obotfärdighet fjättrade sig själv i träldomens bojor — hennes barmhärtighetstid var nästan ute!”

”Än en gång talar Guds Ande till Jerusalem. Innan dagen är till ända, frambärs ännu ett vittnesbörd om Kristus. Vittnesbördets röst höjs som svar på kallelsen från ett profetiskt förflutet. Om Jerusalem vill höra kallelsen, om hon vill ta emot Frälsaren som går in genom hennes portar, kan hon ännu bli räddad.

”Rapporter har nått härskarna i Jerusalem om att Jesus närmar sig staden med en stor folkskara. Men de har inget välkomnande för Guds Son. I fruktan går de ut för att möta honom och hoppas kunna skingra mängden. Just som processionen står i begrepp att stiga ned från Olivberget, hejdas den av härskarna. De frågar efter orsaken till den stormande glädjen. När de frågar: ”Vem är denne?” besvarar lärjungarna, uppfyllda av inspirationens ande, denna fråga. I vältaliga ordalag upprepar de profetierna om Kristus:

”Adam skall säga dig: Det är kvinnans säd som skall krossa ormens huvud.

”Fråga Abraham, så skall han säga dig: Det är ’Melkisedek, kungen i Salem’, fridsfursten. 1 Moseboken 14:18.

”Jakob skall säga dig: Han är Shilo av Juda stam.

”Jesaja kommer att säga dig: ”Immanuel”, ”Underbar i råd, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.” Jesaja 7:14; 9:6.

”Jeremia skall säga dig: Davids gren, ’Herren vår rättfärdighet.’ Jeremia 23:6.

”Daniel kommer att säga dig: Han är Messias.

”Hosea ska säga dig att han är ’HERREN, härskarornas Gud; HERREN är hans åminnelse.’ Hosea 12:5.”

”Johannes döparen kommer att säga dig: Han är ”Guds Lamm, som borttager världens synd.” Joh. 1:29.

”Den store Jehova har från sin tron förkunnat: ’Denne är min älskade Son.’ Matteus 3:17.

”Vi, hans lärjungar, förkunnar: Detta är Jesus, Messias, livets Furste, världens Återlösare.

”Och fursten över mörkrets makter erkänner Honom och säger: ’Jag vet vem Du är, Guds Helige.’ Mark. 1:24.” Messias, 577–579.

Historien om Kristi triumfartade intåg var en förebild för historien om midnattsropet under milleriternas tidsperiod. Avsnittet från syster White visar att när intåget började kom folket under den Helige Andes inspiration, och därefter stannade Kristus och grät över Jerusalem. Sedan fortsatte han intåget och ställdes då inför den judiska ledningen. Jag skulle vilja avskilja vissa drag i denna berättelse för att identifiera vägmärken som upprepas i milleriternas historia. Men först vill jag framhålla en sak om början och slutet. Det vi nyss citerade från syster White utgör slutet på ett kapitel, och inledningen till nästa kapitel säger följande.

Kristi triumfartade intåg i Jerusalem var en dunkel förebild av hans ankomst i himlens skyar med makt och härlighet, omgiven av änglarnas triumf och de heligas jubel. Då skall Kristi ord till prästerna och fariséerna gå i uppfyllelse: ”I skolen härefter icke se mig, förrän I sägen:

Välsignad vare han som kommer i Herrens namn.” Matteus 23:39. I profetisk syn fick Sakarja se den dagen av slutlig triumf; och han såg också det öde som skulle drabba dem som vid den första ankomsten hade förkastat Kristus: ”De skola se upp till mig, som de hava stungit, och de skola sörja honom, såsom man sörjer ende sonen, och känna bitter klagan över honom, såsom man klagat bittert över sin förstfödde.” Sakarja 12:10. Denna scen förutsåg Kristus när han såg staden och grät över den. I Jerusalems timliga undergång såg han den slutliga förintelsen av det folk som bar skuld till Guds Sons blod.

Lärjungarna såg judarnas hat mot Kristus, men de insåg ännu inte vart det skulle leda. De förstod ännu inte Israels sanna tillstånd och fattade inte heller det straff som skulle drabba Jerusalem. Detta uppenbarade Kristus för dem genom en betydelsefull åskådningsundervisning.

”Den sista vädjan till Jerusalem hade varit förgäves. Prästerna och rådsherrarna hade hört det förflutnas profetiska röst återljuda från folkmassan som svar på frågan: ’Vem är denne?’ men de erkände den inte som Inspirationens röst. I vrede och förvåning försökte de tysta folket. Det fanns romerska officerare i folkträngseln, och för dem anklagade hans fiender Jesus såsom ledaren för ett uppror. De framställde saken som att han stod i begrepp att ta templet i besittning och regera som konung i Jerusalem.” The Desire of Ages, 580.

Det jag inte ville gå miste om är att Kristi triumfartade intåg i Jerusalem inte endast är en förebild för midnattsropet i milleritrörelsens historia, utan också för världens slut. Det är förbundet med Kristi återkomst vid början av det årtusende som omtalas i Uppenbarelsebokens tjugonde kapitel och även med hans återkomst tillsammans med det nya Jerusalem vid slutet av årtusendet. Det är också förbundet med de ogudaktigas död vid hans andra ankomst och med deras slutliga dom vid slutet av årtusendet. Inledningen av det sista stycket lyder: ”Den sista vädjan till Jerusalem hade varit förgäves. Prästerna och rådsherrarna hade hört den profetiska rösten från det förflutna återljuda genom folkhopen som svar på frågan: ’Vem är han?’ men de tog inte emot den som Inspirationens röst.”

Den sista vädjan var förgäves, och vädjan framställdes som ”det förgångnas profetiska röst”. Folkmassan på Kristi tid förkastade sin sista vädjan, ty de förkastade Jeremias råd att återvända till de gamla stigarna. De vägrade också metoden rad på rad, ty lärjungarna hade besvarat frågan ”Vem är denne?” genom att föra samman flera vittnen, rad på rad, här litet och där litet.

När Kristus påbörjar intåget i Jerusalem, stannar han på vägen. Det börjar med profetians uppfyllelse när lärjungarna skaffar åsnan som Kristus skall rida på. Han hade aldrig ridit ett djur, och djuret hade aldrig blivit ridet. Logiken utvisar ett under, ty vilket djur låter någon sitta upp första gången, och vem vet hur man skall hantera ridningen av en åsna som aldrig tidigare har gjort det. Detta liknar det tillfälle då filistéerna lade ett offer på vagnen tillsammans med arken och spände för två kor som båda hade diande kalvar och som aldrig tidigare hade dragit en vagn, och de övergav genast kalvarna och påbörjade färden för att föra arken tillbaka till hebréerna. Arken är på väg till Jerusalem, och när David slutligen för den in i Jerusalem, var han en förebild till Kristi triumferande intåg.

När Kristus väl sitter på åsnan började folket kanta vägen med sina mantlar, hugga av palmkvistar, och ropen ljudde: "Hosianna Davids Son: Välsignad vare han som kommer i Herrens namn! Hosianna i höjden." (Matteus 21:9) Ledarna gör motstånd och kräver att Jesus skall tysta folkhopen. De går vidare, och Jesus stannar för att gråta över den förlorade mänskligheten, företrädd av Jerusalem. Sedan fortsätter processionen, och ledarna träder åter fram och kräver att få veta vem Jesus är. Då svarar lärjungarna med profeternas vittnesbörd, rad på rad.

Den historia som vi nu betraktar föregicks av Lasarus uppståndelse, vilken markerar den första besvikelsen i den profetiska linje som illustreras i liknelsen om de tio jungfrurna, och av Ussa som rörde vid arken, i linjen om Davids triumfartade intåg i Jerusalem. Den första besvikelsen är förknippad med en dröjsmålstid, och Kristus dröjde när han först fick höra att Lasarus var sjuk, liksom David dröjde genom att lämna arken där Ussa dog till dess att han senare hämtade den. Lasarus dog och uppväcktes därefter. Lasarus är den som därefter leder den åsna som Jesus rider på in i Jerusalem.

I Milleriternas historia anlände den andre ängeln den 19 april 1844, vid den första besvikelsen, vilken markerade början på dröjsmålstiden. Därefter började Samuel Snow stegvis utveckla midnattsropets budskap. Den fortskridande utvecklingen av detta budskap representeras av Kristi intåg i Jerusalem. Utvecklingen i Snows arbete representeras också i arkens färder, från filistéerna, till vagnen, till Ussa och slutligen in i Jerusalem.

Inträdet inleds med folkets proklamation när ledarna sade åt Kristus att tysta folkhopen, följt av att Kristus grät, och därefter lärjungarnas proklamation när de förhårdade ledarna frågade vem Kristus var. Uppensbarelsen av inspiration hos folket, som framkallade de förhårdade ledarnas första gensvar, upprepas av lärjungarna när de frambar "rad på rad" en mängd profetiska vittnesbörd från det förgångna. När solen gick ner den dagen, skildes det gamla Israel från Gud.

I den berättelsen får vi veta att lärjungarna inte "förstod det straff som skulle drabba Jerusalem". Det "straff" som skulle "drabba Jerusalem" åskådliggjordes för lärjungarna genom "en betydelsefull åskådningsundervisning". Den betydelsefulla åskådningsundervisningen var förbannelsen över fikonsträdet. Jerusalems förstörelse, som lärjungarna ännu inte förstod, framställdes genom förbannelsen över fikonsträdet och även genom den liknelse om fikonsträdet som Kristus tidigare hade undervisat om.

"Varningen gäller för all tid. Kristi handling att förbanna det träd som Hans egen kraft hade skapat står som en varning för alla kyrkor och för alla kristna. Ingen kan leva Guds lag utan att tjäna andra. Men det finns många som inte lever ut Kristi barmhärtiga, osjälviska liv. Somliga, som anser sig vara utmärkta kristna, förstår inte vad tjänst för Gud innebär. De planerar och tänker ut sådant som behagar dem själva. De handlar endast med hänsyn till sig själva. Tiden har värde för dem endast i den mån de kan samla åt sig själva. I livets alla angelägenheter är detta deras mål. Inte åt andra utan åt sig själva tjänar de. Gud skapade dem att leva i en värld där osjälvisk tjänst måste utföras. Han avsåg att de skulle hjälpa sina medmänniskor på varje möjligt sätt. Men jaget är så stort att de inte kan se något annat. De står inte i kontakt med mänskligheten. De som så lever för sig själva är lika fikonsträdet, som gav sken av allt men var utan frukt. De iakttar gudsdyrkans former, men utan omvändelse eller tro. Till bekännelsen

ärar de Guds lag, men lydnaden saknas. De säger, men gör inte. I domen som uttalades över fikonsträdet visar Kristus hur avskyvärd denna fåfänga förevändning är i Hans ögon. Han förklarar att den öppne syndaren är mindre skyldig än den som bekänner sig tjäna Gud men inte bär frukt till Hans ära.

”Liknelsen om fikonsträdet, framställd före Kristi besök i Jerusalem, hade en direkt anknytning till den lärdom Han gav genom att förbanna det fruktlösa trädet.” Messias, s. 584.

Efter den sista konfrontationen med ledarna drog sig Jesus undan för att be under natten, och på morgonen, när han gick förbi fikonsträdet, förbannade han det.

”Det var inte tiden för mogna fikon, utom på vissa platser; och på höjderna omkring Jerusalem kunde man med rätta säga: ’Fikontiden var ännu inte inne.’ Men i den fruktträdgård dit Jesus kom tycktes ett träd vara före alla de andra. Det var redan täckt av löv. Det är fikonsträdets natur att den växande frukten visar sig innan löven slår ut. Därför gav detta träd, fullt av löv, löfte om välutvecklad frukt. Men dess yttre var bedrägligt. När Jesus granskade dess grenar, från den nedersta grenen till den översta kvisten, fann han ’ingenting annat än löv’. Det var en massa skrytsamt lövverk och ingenting mer.

”Kristus uttalade över det en förtärande förbannelse. ’Aldrig någonsin skall någon äta frukt av dig’, sade han. Nästa morgon, när Frälsaren och hans lärjungar åter var på väg till staden, fäste de förtorkade grenarna och de hängande bladen deras uppmärksamhet. ’Mästare’, sade Petrus, ’se, fikonsträdet som du förbannade har vissnat bort.’”

”Kristi handling då han förbannade fikonsträdet hade förvånat lärjungarna. Det tycktes dem olikt hans vägar och gärningar. Ofta hade de hört honom förkunna att han inte hade kommit för att fördöma världen, utan för att världen genom honom skulle bli frälst. De erinrade sig hans ord: ’Människosonen har inte kommit för att förgöra människors liv, utan för att frälsa dem.’ Luk. 9:56. Hans underbara gärningar hade utförts för att upprätta, aldrig för att fördärva. Lärjungarna hade endast känt honom som Återupprättaren, Helaren. Denna handling stod ensam. Vad var dess syfte? frågade de sig.”

Gud ”har sin lust i nåd”. ”Så sant jag lever, säger Herren Gud, har jag ingen lust till den ogudaktiges död.” Mika 7:18; Hesekiel 33:11. För honom är förstörelsens verk och domens förkunnelse ett ”främmande verk”. Jesaja 28:21. Men det är i barmhärtighet och kärlek som han lyfter slöjan från framtiden och uppenbarar för människorna följderna av en syndig vandel.

”Förbannelsen över fikonsträdet var en iscensatt liknelse. Detta ofruktbara träd, som stoltserade med sitt anspråksfulla lövverk mitt inför Kristi ansikte, var en symbol för den judiska nationen. Frälsaren önskade göra orsaken till och vissheten om Israels undergång tydlig för sina lärjungar. För detta ändamål gav Han trädet moraliska egenskaper och gjorde det till uttolkare av gudomlig sanning. Judarna framträdde tydligt skilda från alla andra nationer och bekände trohet mot Gud. De hade blivit särskilt gynnade av Honom, och de gjorde anspråk på rättfärdighet framför alla andra folk. Men de hade blivit fördärvade av kärleken till världen och begäret efter vinning. De berömde sig av sin kunskap, men de var okunniga om Guds fordringar och var fulla av hyckleri. Liksom det ofruktbara trädet bredde de ut sina anspråksfulla grenar högt i höjden, frodiga till det yttre och sköna för ögat, men de bar

”ingenting annat än löv”. Den judiska religionen, med sitt praktfulla tempel, sina heliga altaren, sina mitrklädda präster och sina högtidliga ceremonier, var verkligen till det yttre skön, men ödmjukhet, kärlek och välgörenhet saknades.” Messias, 581, 582.

Vi började med att ställa två frågor som vi håller på att besvara. Dessa frågor var: ”Varför började de levandes dom vid 11 september? Vad är den bibliska domen över de levande?”

De få rader av profetia som vi just har lagt fram är bibliska vittnesbörd om domen över de levande. Dessa rader av profetia behandlar långt mer än endast domens ”A, B, C”, men vi besvarar först frågorna om 9/11 och domen över de levande.

”Jag såg’, säger profeten Daniel, ’tills troner sattes fram, och den Gamle av dagar tog sin plats: Hans klädnad var vit såsom snö, och håret på Hans huvud såsom ren ull; Hans tron var eldslågor, och dess hjul var brinnande eld. En ström av eld gick ut och kom fram inför Honom: tusen gånger tusen tjänade Honom, och tio tusen gånger tio tusen stod inför Honom: rätten sattes, och böckerna öppnades.’ Daniel 7:9, 10, R.V.

”Så framställdes för profetens syn den stora och högtidliga dag då människors karaktärer och liv skulle gås igenom inför hela jordens Domare, och åt var och en skulle vedergällas ”efter hans gärningar”. Den Gamle av dagar är Gud Fadern. Psalmisten säger: ”Förrän bergen blevo till, och du frambragt hade jorden och världen, ja, från evighet till evighet är du, o Gud.” Psalm 90:2. Det är han, all varelses källa och all lags källa, som skall presidera vid domen. Och heliga änglar såsom tjänare och vittnen, till ett antal av ”tio tusen gånger tio tusen och tusende gånger tusen”, närvara vid denna stora domstol.

”Och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar, och han kom fram till den Gamle av dagar, och man förde honom fram inför honom. Och åt honom gavs herradöme och ära och ett rike, för att alla folk, folkslag och språk skulle tjäna honom; hans herradöme är ett evigt herradöme, som inte skall förgå.” Daniel 7:13, 14. Kristi ankomst, sådan den här beskrivs, är inte hans andra ankomst till jorden. Han kommer till den Gamle av dagar i himlen för att ta emot herradöme och ära och ett rike, vilket skall ges honom vid avslutningen av hans verk som medlare. Det är denna ankomst, och inte hans andra ankomst till jorden, som i profetian förutsades skulle äga rum vid slutet av de 2300 dagarna år 1844. Åtföljd av himmelska änglar går vår store Överstepräst in i det allra heligaste och framträder där inför Gud för att utföra de sista handlingarna i sin tjänst för människans skull — att fullgöra den undersökande domens verk och att bringa försoning för alla dem som befinns berättigade till dess välgärningar.

”I den förebildliga tjänsten hade endast de del i försoningsdagens tjänst som hade trätt fram inför Gud med bekännelse och ånger, och vilkas synder genom syndoffrets blod hade överförs till helgedomen. Så är det också på den stora dagen för den slutliga försoningen och den undersökande domen: de enda fall som tas under övervägande är de som rör dem som bekänner sig höra till Guds folk. De ogudaktigas dom är ett särskilt och från detta skilt verk och äger rum vid en senare tidpunkt. ’Domen måste börja på Guds hus; men om den först börjar med oss, vad skall då slutet bli för dem som inte lyder Guds evangelium?’ 1 Petrusbrevet 4:17.”

”Böckerna i himlen, i vilka människornas namn och gärningar är upptecknade, skall ligga till grund för domens avgöranden. Profeten Daniel säger: ’Rätten sattes, och böckerna öppnades.’ Uppenbararen tillägger, när han beskriver samma scen: ’Och ännu en bok öppnades, som är livets bok; och de döda blev dömda efter det som stod skrivet i böckerna, efter sina gärningar.’ Uppenbarelsboken 20:12.

Livets bok innehåller namnen på alla som någonsin har trätt i Guds tjänst. Jesus sade till sina lärjungar: ”Gläd er över att era namn är skrivna i himlen.” Lukas 10:20. Paulus talar om sina trofasta medarbetare, ”vilkas namn är skrivna i livets bok”. Filipperbrevet 4:3. Daniel, som blickar fram mot ”en tid av nöd, såsom ingen har varit”, förklarar att Guds folk skall bli räddat, ”var och en som finnes uppskriven i boken”. Och Uppenbararen säger att endast de skall gå in i Guds stad, vilkas namn ”är skrivna i livets bok, i Lammets bok”. Daniel 12:1; Uppenbarelsboken 21:27.

”En åminnelsebok” skrivs inför Gud, i vilken de goda gärningarna av ”dem som fruktade Herren och aktade på hans namn” upptecknas. Malaki 3:16. Deras trons ord, deras kärlekens handlingar, är registrerade i himlen. Nehemja syftar på detta när han säger: ”Tänk på mig, min Gud, ... och utplåna inte mina goda gärningar, som jag har gjort för min Guds hus.” Nehemja 13:14. I Guds åminnelsebok odödliggörs varje rättfärdig gärning. Där upptecknas troget varje frestelse som motståtts, varje ont som övervunnits, varje ord av öm medkänsla som uttalats. Och varje uppoffringens handling, varje lidande och varje sorg som uthärdats för Kristi skull, blir nedtecknad. Psalmisten säger: ”Du räknar mina irrfärder; samla mina tårar i din flaska; är de inte upptecknade i din bok?” Psalm 56:8.

”Det finns också en uppteckning över människornas synder. ’Ty Gud skall döma varje gärning, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont.’ ’Men jag säger er att för varje onyttigt ord som människorna talar, skall de stå till svars för det på domens dag.’ Frälsaren säger: ’Efter dina ord skall du förklaras rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig.’ Predikaren 12:14; Matteus 12:36, 37. De hemliga avsikterna och motiven framträder i den ofelbara uppteckningen; ty Gud ’skall föra mörkrets dolda ting fram i ljuset och uppenbara hjärtats rådslag.’ 1 Korinthierbrevet 4:5. ’Se, det är uppskrivet inför Mig, ... era missgärningar och era fädernas missgärningar tillsammans, säger Herren.’ Jesaja 65:6, 7.”

”Varje människas gärning passerar i granskning inför Gud och upptecknas såsom trofast eller otrogen. Mittemot varje namn i himmelens böcker införs med fruktansvärd exakthet varje orätt ord, varje självisk handling, varje försummad plikt och varje hemlig synd, jämte allt listigt skrymteri. Varningar eller tillrättavisningar sända från himlen som försummats, bortslösade ögonblick, försummade tillfällen, det inflytande som utövats till gott eller till ont, med dess vittgående följder, allt upptecknas av den registrerande ängeln.

”Guds lag är den måttstock efter vilken människors karaktärer och liv skall provas i domen. Den vise säger: ’Frukta Gud och håll hans bud; ty detta är människans hela plikt. Ty Gud skall föra varje gärning fram till dom.’ Predikaren 12:13, 14. Aposteln Jakob förmanar sina bröder: ’Tala så och handla så som de som skall dömas efter frihetens lag.’ Jakob 2:12.

”De som i domen ”aktas värdiga” skall få del i de rättfärdigas uppståndelse. Jesus sade: ”de som anses värdiga att vinna den världen och uppståndelsen från de döda ... är änglar lika, och de är Guds barn, eftersom de är uppståndelsens barn.” Luk. 20:35, 36. Och vidare förklarar han att ”de som har gjort gott” skall träda fram ”till livets uppståndelse”. Joh. 5:29. De rättfärdiga döda skall inte uppväckas förrän efter den dom i vilken de aktas värdiga till ”livets uppståndelse”. Därför kommer de inte personligen att vara närvarande inför domstolen när deras uppteckningar granskas och deras fall avgörs.

”Jesus skall träda fram som deras förespråkare för att tala till deras förmån inför Gud. ’Om någon syndar, så har vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, den rättfärdige.’ 1 Joh. 2:1. ’Ty Kristus har inte gått in i en helgedom som är gjord med händer och som endast är en avbild av den sanna, utan in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.’ ’Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att mana gott för dem.’ Hebr. 9:24; 7:25.”

”När uppteckningarnas böcker öppnas i domen, tas livet hos alla som har trott på Jesus upp till granskning inför Gud. Med början hos dem som först levde på jorden framlägger vår Förespråkare fallen för varje efterföljande generation och avslutar med de levande. Varje namn nämns, varje fall undersöks noggrant. Namn godkänns, namn förkastas. När någon har syndat som fortfarande finns kvar i uppteckningarnas böcker, syndar som inte har ångrats och inte blivit förlåtna, då skall deras namn utplånas ur livets bok, och uppteckningen om deras goda gärningar skall utplånas ur Guds minnesbok. Herren förklarade för Mose: ’Den som har syndat mot Mig, honom skall Jag utplåna ur Min bok.’ 2 Moseboken 32:33. Och profeten Hesekiel säger: ’När den rättfärdige vänder sig bort från sin rättfärdighet och gör det som är orätt, ... då skall all den rättfärdighet han har gjort inte mer bli ihågkommen.’ Hesekiel 18:24.” The Great Controversy, 479–483.

Vi kommer att fortsätta denna studie och besvara de frågor som har väckts i nästa artikel i denna serie.